

Om at synge viser

Tekst: John Bruce Leving

Musik: Ukendt komponist

4 G7 C C7

7 F Dm G7 C

Forleden ringed' vores formand for foreningen
og sagde: "Gamle ven, det er jo faktisk meningen,
at du skal synge et par viser næste gang, vi holder fest
for vennekredsen i Café *Den gyldne Gyngehest!*"

Glad si'r man ja og syn's det lyder så besnærende
at være midtpunkt der i stearinlysskærene –
men li'så snart man har lagt telefonen på og sagt farvel
så er problemerne der pluds'lig ganske af sig sel'i

Først roder man fortvivlet rundt i alle noderne,
jo fler man ser, jo mere slap bli'r man i koderne,
så finder man en vise og en lille sød, romantisk sang –
med ét så slår det ned i én: Dem sang du sidste gang!

Man finder to, der svarer helt til intentionerne,
så skal man lære både ordene og tonerne –
og foran spejlet øver man sig, til de sidder helt perfekt
så både tekst og melodi kan få den rette vægt.

Så kommer aftenen, man er lidt klam i hænderne,
jo mere tiden går, jo mere klapper tænderne –
så står man pluds'lig dér på scenen og skal vise, hvad man kan
- så føler man sig som en meget ensom lille mand.

Først bukker man genert for alle publikummerne
og det er li'som tungen klæber fast til gummerne,
man bli'r forvirret af de mange folk, der sidder der og glør –
og af den første vise har man glemt de første ord!

Så er der én, der hoster nede mellem bordene –
man bli'r distræt og bytter op og ned på ordene
og synger fjerde vers, før man har været gennem nummer tre –
så sker en masse andre ting, der ikke burde ske.

Tilslidst får man da hakket sig igennem tingene,
om end det ikke gik så forment og så klingende
som da man stod derhjemme foran mutters spejl og bare sang –
men skidt med det – måske så går det bedre næste gang!

For selv om man var skrupnervøs og sad og skælvede,
og var så hed om ørerne som bare helvede,
så er der det absurd forrykte ved en rigtig viseven,
at han si'r aldrig nej – hvis ellers han bli'r spurgt igen!: